

ГОЛЕМИТЕ ЛЮБОВИ НА БЪЛГАРСКИ ЦАРЕ,
МИНИСТРИ И АВАНТЮРИСТИ

© Венелин Митев, *автор*

© 2015 КНИГОМАНИЯ ЕООД

София

ISBN 978-619-195-068-3

Венелин Митев

ГОЛЕМИТЕ ЛЮБОВИ

НА БЪЛГАРСКИ
ЦАРЕ, МИНИСТРИ
И АВАНТЮРИСТИ

КНИГОМАНИЯ

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР.....	9
----------------	---

Първа част
БУРНИ СТРАСТИ В СЯНКАТА НА ТРОНА
ПРЕЗ ВТОРОТО БЪЛГАРСКО ЦАРСТВО (1185–1396)

Български принцеси носят короните на чужди царства и империи.....	17
Косара среща голямата си любов зад зидовете на тъмницата.....	36
На 42 години Иван Асен II се жени за 15-годишна.....	46
Мария Кантакузина се омъжва за убиеца на мъжа си.....	60

Втора част
ДВОРЦОВИ ИНТРИГИ И СКАНДАЛИ
СЛЕД ОСВОБОЖДЕНИЕТО

Министерша става любовница на княз Батенберг и му ражда девет деца.....	75
Майката на Фердинанд обикаля цяла Европа, за да му намери булка.....	85
Монархът подарява дворец на Султана Рачо Петрова.....	94
Кобургът върти любов с легендарната танцьорка Айседора Дънкан.....	108
Тодор Живков бил извънбрачен син на Кобурга?.....	114
Фердо си пада по атлетични руси младоци със сини очи.....	118
Величеството не разрешава на дъщеря си Евдокия да се омъжи и тя остава стара мома.....	132

Цар Борис III Обединител и Йоанна се женят два пъти.....	139
Княз Кирил Преславски се хвалел, че е имал над 6000 жени	153
Кой отравя царя – Хитлер, руснаците, англичаните или някаква 17-годишна?	164
Станислав Балан, душенприказникът на цар Борис III, бил любовник на царицата	171
Любомир Лулчев, тайният съветник на царя, предсказва зверското убийство на жена си.....	178
Симеон II разваля два годежа, за да се ожени за доня Маргарита....	185

Трета част
СКАНДАЛИ С МИНИСТРИ, ГЕНЕРАЛИ
И ПАРТИЙНИ ДРУГАРИ

Жената на премиера Тодор Бурмов за пет месеца купува 66 имота	197
Драган Цанков пада на колене пред Батенберг, за да си изпроси още едно министерство	204
Първият български милионер Кочо Хаджикалчев натурва жена си – пиелеа му парите.....	209
В първата си брачна нощ Екатерина Каравелова педи мъжа си в друга стая.....	216
Спругата на Васил Рагославов му казва кого да назначи или уволни	230
Жената на Константин Величков е като „бяла лястовица сред гарги“	236
Константин и Христина Стоилови живеят като патриархално семейство.....	243
Женски гащи свалят Стефан Стамболов от власт.....	249
Спретват компромат срещу Григор Начович, че е блудствал с дъщеря си.....	266
Жената на Димитър Петков го топи, че краде държавни пари.....	273
Александър Малинов пет пъти е премиер на България благодарение и на жена си.....	282

Стамболийски се жени за по-възрастна богата жена, за да го удържа.....	287
Жената и любовницата на столичния кмет Яблански стават първи приятелки	294
Министершата Констанца Ляпчева върти любов с бандит	302
Златотърсачка убива министър Владимир Моллов по най-красивия начин	309
Жената на премиера Георги Къосеиванов отказва да стане придворна дама.....	312
Евдокия Филова моли да я разстрелят заедно с мъжа ѝ.....	318
Жената на суперполиция Никола Гешев е убита бременна в петия месец.....	326
Атанас Буров никога не изневерява на жена си.....	338
Първата жена на Георги Димитров полудява от ревност и се самоубива	347
Хора на Берия убиват единствения син на Димитров.....	354
Вълко Червенков отрупва любовницата си с държавни награди	362
Тодор Живков и Мара Малеева се залюбват в конспиративна квартира	372
Цола Драгойчева три пъти се разминава с голямата любов	386
Голи снимки изяждат главата на Антон Югов.....	394
Метреса съсипе кариерата на МВР шефа Ангел Цанев	400
Генерал Владимир Стойчев го последно гони булките	406

Четвърта част
ИСТОРИИ ЗА БУНТАРИ, ШАРЛАТАНИ
И ФАЛШИФИКАТОРИ

Българин спасява бременната жена на Гарибалди	415
Първата жена в прочутия Чуждестранен легион е българка.....	420
Райна Касабова е първата жена в света, участвала в боен полет ..	424
Принцове и шейх искат ръката на първата наша пътешественичка	429

Летецът Петко Попганчев каца в двора на гимназия, за да свали ученичка.....	436
Менча Кърничева убива, за да спечели любовта на Ванче Михайлов.....	442
Щерката на охранителен шеф помага на любовника си да обере музей.....	449
Любовница издава фалшификатор № 1 на долари Тодор Кривналиев.....	455
Българка, а не румънка, е метресата на най-големия американски гангстер.....	462
Използвана литература.....	468

ПРЕДГОВОР

Книгата, която държиш в ръцете си, уважаеми читателю, е третата поред след „Големите любви на български поети и писатели“ и „Големите любви на български артисти, музиканти и художници“, излезли съответно през 2012 и 2014 г. В нея, въз основа на рядко любопитни факти и невероятни случки, разказвам за неизвестни или почти непознати моменти от личния живот на наши владетели, премиери и министри, банкери и военачалници, бунтари и авантюристи в многовековната ни история.

Целта ми беше да надникна отвъд официалните биографии на знатните личности и да се пренеса в един свят на изпепеляващи страсти, любви и изневери – от най-банални до шумни и запомнящи се бракове и разводи, пороци и коварства, заговори и преврати, трагедии и звездни мигове, за които не се говори в академичните изследвания и учебниците по история.

За съжаление, поради жестоката национална участ ние, българите, нямаме рицари и трубадури, които да възпяват величието и трагизма, а и превратните събития, свързани с големи любви. Нямаме легенди за приказни замъци с пищни балове и венециански карнавали, със звън на шпаги и дуели заради изящните деколтета на напарфюмирани контеси. Нямаме си наш Бокачо, автора на „Декамерон“, който да опише еротичните комедии, трагикомедиите и трагедиите, разиграли се в средновековното българско общество. Нямаме си световноизвестни любовни двойки като Ромео и Жулиета, Тристан и Изолда, Антоний и Клеопатра. Нямаме си Казанова и Дон Жуан. Нямаме си наш Луи XV с неговите многобройни метреси, нито пък Иван Грозни с неговите осем брака и Хенри VIII с неговите шест сватби, кои-

то уреждат разводите си на тоя свят, като изпращат бившите си съпруги на оня.

Документалните свидетелства за по-далечната ни история са съвсем оскъдни. Средновековните хроники са унищожени при нашествието на османските турци, които ликвидират аристокрацията и църковния ни елит. Още в края на XIV век са изгорени всички царски, болярски, патриаршески, митрополитски, манастирски библиотеки и архиви. И ако нещо все пак остава, пътешественици по нашите земи пълнят волски коли и магарешки десаги със старобългарски ръкописи, за да ги откарат у дома си, а когато добичетата изнемогват от тежестта на товара, вземат само „най-важните“ от тях. Английският дипломат лорд Кързън изнася през 1837 г. старобългарски ръкописи с девет катъра до Цариград и оттам в Англия. Между тях е и т.нар. Лондонско четвероевангелие на цар Иван Александър, което сега се пази в Британския музей. А руският дипломат граф Николай Игнатиев нарежда на свои хора в балканските консулства да събират български ръкописи и да ги изпращат в Русия. Затова в момента най-много произведения от старобългарски автори се намират в Москва.

А какво да кажем за т.нар. трофейни архиви, заграбени от Червената армия и отнесени в Москва? Веднага след деветосептемврийските събития от 1944 г. съветските чекисти изземват всички архиви на Тайната царска канцелария, конфискуват цялата налична документация от министерствата на външните работи, отбраната и финансите, всички оперативни дела от Дирекция на полицията и Държавна сигурност, както и от Разузнавателния отдел на щаба на войската. И до ден днешен тези много важни за историята ни документи все още се смятат за „секретни“ или „поверителни“ и нашите изследователи нямат достъп до тях.

Когато се ровим в биографиите на най-видните ни исторически личности и техните семейства, неизбежно се сблъскваме и с факта, че почти всички наши ханове, князе и царе от време оно, та до цар Борис III, си отиват от загадъчна смърт – отровени, удушени, ослепени или умъртвени чрез „тъмни чародейства“. От общо 53-ма владетели от Първото и Второто българско царство

знаем къде са погребани само шестима. Не е оцеляла нито една корона на български средновековен владетел. Да не говорим, че в техните биографии има безброй бели петна и премълчани истини или пък животът и делата им често са обвити в мистицизъм и догадки, оставяйки поле за множество легенди, недомлъвки и спекулации.

Летописците от Средновековието, повечето от които са византийци, едва отронват по някоя и друга дума за любовните похождения на владетелите ни. Пък и за делата им в строителството на държавата и на бойното поле не казват кой знае колко и по такъв начин лишават от слава цели епохи. Жалко, защото и нашите самодръжци са били увенчани не само с корони, но са имали и пламенни сърца. Някои от тях са били женени по два, три, че и повече пъти и ако летописците бяха по-словоохотливи, щяхме да научим прелюбопитни истории за личната орис на тези, които са решавали съдбините на българската държава.

Жалко също, че световни кинорежисьори, като Стивън Спилбърг, не познават нашата история, та светът с интерес и почуда да се взре в жизнения път и на някои от нашите велики владетели.

На времето български кинематографисти заснеха няколко филма на историческа тематика, някои от тях добри, но те са като песъчинка в морето за днешния ден, когато оцеляването на българската държава е пред съдбовно изпитание и когато „глобалисти“ правят безумни опити да дегероизират миналото ни, да пренапишат или да лишат от слава цели периоди в учебниците по история.

Една година преди Паисий, през 1760-а, немският францисканец Блазиус Клайнер пише в своята „История на България“: „Българите са народ, който е бил склонен повече да воюва, да върши славни и достойни за споменаване дела, тоест да прави историята, а не толкова да я описва“. А когато очевидците мълчат, тогава се раждат легендите.

250 години след този упрек, отправен ни от чужденец, ние все така нехаем за хилядолетната си история, за величавите ѝ моменти, за които толкова други народи могат само да мечтаят.

И днес все още броим началото на своята държава от 681 г. сл. Хр., небрежно пропускайки факта, че още през 2137 г. пр. Хр. е съществувало българско царство на север от Китай. Българите са единственият народ в света, който е запазил непроменено името на държавата си през вековете въпреки връхлетелите го трагични събития! Кой друг народ е съумявал въпреки смазващите го тегоби да се съхрани през общо 700 години византийско и турско робство и близо сто войни през останалите по-малко от 700 свободни години? Коя друга държава може с гордост да каже, че е имало времена, когато се е простирала на три морета и че нейно бойно знаме никога не е попадало в плен! Кой щеше да спре арабите да опустошат и ислямизират Европа, ако не бяха кан Тервел и българите! Кой щеше да прегради пътя на дивите орди на Аллах да не стигнат чак до Париж, ако не бяха нашите предци!

Вероятно мнозина читатели ще останат изумени, когато разберат, че през Средните векове в Европа битуват изразите „българско самочувствие“, „българска гордост“, „българско високомерие“. Когато някой аристократ от Византия или Западна Европа дръзвал да се разбунтува срещу своя владетел, хронистът бърза да запише: „Той прояви едно типично българско самочувствие (гордост, високомерие)“. Защото, вярвате или не, но самочувствието на средновековния българин наистина е голямо. Не само на царя, на аристократа или духовника, но и на обикновения селянин, който, за разлика от събратята си в Западна Европа, не е крепостен, а има собствена земя, къща, добитък, дюкян, занаят и пр., а оръжието му си стои у дома. Освен това държавата се грижи да му осигури чрез поредната победа на бойното поле „дълъг мир“, за да може спокойно да се труди и да се множи. По нашите земи никога не е съществувал и отвратителният обичай на средновековна Европа феодалът да преспи с булката преди мъжа ѝ. Един български мъж, който държи оръжието винаги при себе си, никога не би допуснал това!

Основание за гордост средновековният българин има по още една причина: той умее да чете и пише! Многобройните надписи

на публични места – по крепостните стени, по стените на храмовете и на крайпътни постройки, показват, че грамотността сред населението е впечатляваща за времето си. Историците даже твърдят, че сме били една от най-грамотните нации през Средновековието. Естествено, сред градското население, но писмовните хора не са изключение дори и сред ниските социални слоеве. През Средновековието се смята, че писмото има божествен произход, а умението да пишеш е Божи дар. Затова грамотността е повод за изключителна гордост.

Открай време чужди самодръжци дават мило и драго да омъжат дъщерите си за български владетели, за да си осигурят мир и спокойствие с „народа, който имаше всичко, което е пожелавал; народа, на който се учудваше светът“ (*Магнус Феликс Еподий, 486 г.*). Но не само заради мира и спокойствието. Българките имат славата на големи красавици и освен това са „мъдри, вежливи, кротки и търпеливи“. Още древният персийски поет Насири Хусрау възкликва: „О, Боже благий, ти не трябваше да сътвориш в такова съвършенство устните и зъбите на тия чаровни българки, които са блестящи като луната!“. А неговият сънародник, поетът Адалолоддин Мохаммад Бахли твърди: „На оня свят, в рая, красотата на жените надминава дори красотата на българките“.

В онова далечно време приказно красиви български принцеси носят короните на чужди царства и империи и само едно помръдване на кутрето им струва повече от дългите доклади на придворните на техни величества.

Много интересни любовни истории се разгарят и в следосвобожденска България, когато княз Батенберг, а след него и княз Фердинанд – и двамата чужденци, скандализират родните първи мъже и дами с разкрепостения си личен живот, а след това и нашенци започват с охота да им подражават. Биографиите на мнозина от българските премиери и министри от Освобождението до наши дни изобилстват от любовни авантюри, брачни и извънбрачни трусове, флиртове и изневери, разводи и съдебни обвързаности, които бихме могли да отменим с лекота, ако те не хвърляха сянка, понякога доста опасна, върху държавните дела.

Нека не се правим на прекалени моралисти и признаем, че българинът трудно понася непоклатимите авторитети и дава мило и драго да чуе нещо пикантно за интимния им живот. Въпреки това в книгата си не търся евтини пикантерии. Идеята ми е да предложи интригуващ разказ, а не самоцелно сензационно четиво, дискредитиращо големите личности в родната ни история. В съдбите на хората, за които разказвам, са вплетени толкова много страсти и илюзии, възходи и падения, приключенски сюжети и внезапни драматични обрати, че просто не се налага да доизмислям и доукрасявам. Надявам се, че книгата ще бъде особено привлекателна за всички, които бягат от досадната скука на космополитните нравоучения.

Приятно четене!

Венелин МИТЕВ

ПЪРВА ЧАСТ

БУРНИ СТРАСТИ
В СЯНКАТА НА ТРОНА
ПРЕЗ ВТОРОТО
БЪЛГАРСКО ЦАРСТВО
(1185–1396)

БЪЛГАРСКИ ПРИНЦЕСИ НОСЯТ КОРОНИТЕ НА ЧУЖДИ ЦАРСТВА И ИМПЕРИИ

- „О, Боже благий, ти не
ТРЯБВАШЕ ДА СЪТВОРИШ
В ТАКОВА СЪВЪРШЕНСТВО
УСТНИТЕ И ЗЪБИТЕ НА
ТИЯ ЧАРОВНИ БЪЛГАРКИ,
КОИТО СА БЛЕСТЯЩИ
КАТО ЛУНАТА!“
- СИМЕНАТА НА МАРИЯ
АСЕНИНА И РОЖЕ ДЪО
ФЛОР Е СВЪРЗАНА
ЕДНА ПРЕЛЮБОПИТНА
ИСТОРИЯ – ИЗЧЕЗВАНЕТО
НА ТЪРНОВСКОТО ЗЛАТНО
СЪКРОВИЩЕ

*Средновековна България дава на Ви-
зантия пет императрици и пет кра-
лици на Сърбия. Български принцеси
стават владетелки на Босна, Киевска
Рус и дори на Османската империя.
Особено показателна е историята
на фамилията Асеневици. В периода
1347–1354 г. Ирина Асенина е съпруга
на престолонаследника Йоан VI Кан-
такузин, тяхната дъщеря Елена се
омъжва за Йоан V Палеолог и е закон-
на императрица, синът им Матей
Асен е съимператор, а двамата бра-
тя на Ирина – Мануил и Йоан Асен,
са деспоти.*

Започвам разказа си за големите любви в българските царски дворци направо от Средновековието, защото, за съжаление, не знаем абсолютно нищо за съпругите на владетелите от дохристиянската, езическата епоха, нищо за такива велики мъже като Кубрат, Аспарух, Тервел, Кардам, Крум, Омуртаг, Пресиан. Представете ни за тях идват главно от исторически романи и филми. В тях

жените на владетелите от Старата Велика България, а после и от Плиска, са преди всичко грижовни майки и съпруги. И доколкото става дума за някакви любовни истории, те са измислени отначало докрай от писатели и филмови сценаристи.

Не знаем нищо за личния живот на владетелите ни от дохристиянската епоха и Първото българско царство, а какво да кажем за митичните тракийски царе. От епоси, предания и легенди до нас са достигнали имената на над 50 тракийски царе и принцове, за някои от които говорят Омир, Аполон Родоски и Тукидит. По нашите земи са издигнати близо 50 000 могили и много от тях са с царски погребения. А това са владетели на „един от най-многобройните народи в Европа“ (изразът е на Херодот), който по-късно дава на Рим няколко императори и военачалници. И всеки от тези владетели е не само храбър воин и строител, но и мъж със своите чисто човешки страсти и любовни истории, като се има предвид, че обичаят по онова време е той да има по няколко съпруги. Пак Херодот разказва, че когато умира някой тракийски вожд, жените му се впускали в спор коя от тях е неговата най-любима. Посичали именно нея и я погребвали заедно с вожда, а другите потъвали в дълбока скръб, че не те са на нейното място. На златен пръстен, намерен в село Езерово, Първомайско, пише: „Аз, Ролистена, умирам с радост заедно със своя съпруг“.

Специален интерес за историците и за авторите, които пишат на историческа тематика, би трябвало да представлява и присъствието на митичните амазонки по нашите земи. За това, че при траките те са имали особен статут, говори тракийската принцеса със златен венец от лаврови клонки, чийто скелет бе намерен при разкопки край врачанското село Оходен. Находката е на 7800 години. Няма никакво съмнение, че тези дръзки в набезите си воини са благоговеели пред нея. Толкова са я почитали, почти боготворели, че след смъртта ѝ са изградили за тялото ѝ мавзолей – такъв, за каквото досега изобщо не се и предполагаше, че е строен в зората на човешката цивилизация.

За съжаление, не знаем името ѝ. Не са дошли до нас и имената на любими жени на тракийските владетели, както и на ези-

ческите ни канове Аспарух, Тервел, Крум, Омуртаг, Пресиан, които също са многоженци, а някои имат и наложници. При обсадата на Цариград през 813 г. Крум е бурно приветстван от своите държанки.

Първото поименно споменаване на българска владетелка е чак от 867 г. Това е Мария, съпругата на княз Борис I Покръстителя (865–907), но и за нея не знаем нищо повече.

Нека още в началото на книгата направя една уговорка. Някои от височайшите бракове нямат нищо общо с големите, истинските любови, а са чисто и просто политически, тоест бракове по сметка. Те целят единствено и само придобиването на нови територии, сключването на взаимноизгодни съюзи и подсигуриването на мирни договори. Само пет от цариците от Второто българско царство (1185–1396) са българки. Следват 8 гъркини, 3 сръбкини, 2 рускини, 2 влашкини, 1 унгарка, 1 французойка, 1 куманка и 1 еврейка.

В същото време страната ни като една от вели-

Деспот Константин с царските дъщери Кера Тамара (негова съпруга), Кераца и Десислава – миниатюра от Лондонското четверо-евангелие

ките сили на средновековна Европа дава на Византия пет императрици, а на Сърбия пет кралици, сред които най-именитата е кралица Елена. Няколко пъти наши принцеси стават владетелки на Босна, Киевска Рус, дори на Османската империя в лицето на Кера Тамара. Очевидно сродяването с българския двор се смятало за много престижно.

Спомнете си Паисий: „Толкова години българите са царували и са били славни и прочути по цялата земя и много пъти са взимали данък от силни римляни и от мъдри гърци. И царе, и крале са им давали своите царски дъщери за съпруги, за да имат мир и любов с българските царе“.

Сигурно ще ви се види странно, но по онова време (VII–XIV век) князете встъпват в брак на 15 години, а княгините – на 13. И това е лесно обяснимо, като се има предвид, че средната продължителност на живота тогава е само 35 години, че на 40 мъжът вече е старец, на 50–55 е в дълбока старост, а много рядко някой доживява до 60.

Нерядко се женят и невръстни князе и княгини. Така е в цяла Европа. Сродяването на две династии означава и съюз между техните държави на принципа: „Ако не можеш да победиш противника си – обедини се с него“. Затова преговорите за царските сватби понякога се точат с години. Заедно с брачните пазарлъци се уточняват политическите отношения между сватовете, сключват се мирни договори или военни съюзи, разменят се територии. Именно по този начин Иван Асен II, след като се жени за дъщерята на унгарския крал, получава като зестра Белградската и Браничевската област.

Безкрайно млада, почти дете от днешна гледна точка, е дъщерята на цар Калоян – Мария, която става императрица на Латинската империя чрез брака си с Анри Фландърски (1176–1216). Рицарят Робер дьо Клари, който присъства на събитието в късната есен на 1213 г., отбелязва, че чеизът, тоалетите, златото, среброто, копринените платове и разкошните накити на младоженката са откарани в Цариград с керван от 60 коня и волски коли: „Нямаше кон, който да не беше покрит с червен копри-